

въ която говори сума лъжи и клѣвети срѣщу румжнското правителство. . . . Казва се въ депешата му, че той (Фуадъ-паша) превъзгласилъ желанието на тия въстаници за просто разбойничество и за адска машинация противъ царството.

„Отъ прокламацията, — казва той, — „която сж распрѣснали тѣзи разбойници, превъзгласиха, че ще постѣпватъ чловѣчески, и че ще освободятъ и християнитѣ и мусулман тѣ, но уловенитѣ доказаха, че тѣ сж искали само турцитѣ да убиватъ и да огорчатъ християнитѣ противъ османлитѣ“. — Фуадъ-паша прибавя, „че царското правителство се труди съ сички сили, да разпространява споразумението и братството между християнитѣ, и че тия разбойници му развалятъ цивилизаторското дѣло“ (!).

Срѣбскитѣ въстници, особено правителственитѣ, въ това врѣме нападаха тѣй гнусно въстанието, че въстаницитѣ били лоли, никакви чловѣци, че турцитѣ ги избили веднага, щомъ се появили и не останали нито единъ отъ тѣхъ, че въ Турция владѣялъ сега примѣренъ миръ и незнамъ що. . . .

Наскоро слѣдъ заминаването на х. Димитровата чета прѣзъ Дунава, и слѣдъ голѣмия шумъ, който се подигна въ европейската преса и европейската дипломация, въ мене се появи идеята, да се подкрѣпи това въстание и съ други чети, които да идатъ въ помощъ на х. Димитровата. Тогава се намѣрваше въ Румжния Филипъ Тотю. Намѣрихъ го и му прѣдложихъ, че сега е врѣмето, да прѣмине и той съ една чета въ България и прочее. Той ми отговори, че желае много и че има своитѣ момчета и други, които желаятъ да вървятъ, но че нѣмалъ срѣдства да ги въоружи. Азъ му казахъ, че за това е лѣсна работа, стига да иска той да иде, а срѣдствата ще се намѣрятъ.

Съ Чокано, бѣлгаринъ родомъ отъ Арбанаси, се виждахъ много често. Той идваше почти сѣкий день въ редакцията при мене, за да узнава какво става съ въстанието въ България. Казвахъ му много успѣшно, но то трѣба да се подкрѣпи, като му се